

Haaksbergen 2022
© Giovanni Pavoncella

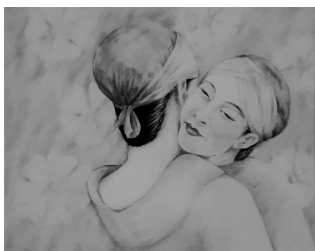
Van de auteur:

In de roman 'Adem en leef' is Rolf Detering rechercheur in Arnhem die de dood van een vrouw onderzoekt. Zij lijkt onder verdachte omstandigheden om het leven te zijn gekomen. Rein Klunder en Rietje Beukers zijn collega's waar hij in die tijd mee samenwerkt. In de roman 'Je hart uit' maakt u kennis met Doris van Beeck. Zij loopt stage in Utrecht als rechercheur in opleiding en onderzoekt in haar stad de aanslag op een student. Jaren later werken Rolf, Rein en Doris samen in 'Betragt.' Doris heeft een vaste aanstelling gekregen in Nijmegen, waar Rolf Detering naartoe was gepromoveerd en de leiding heeft gekregen van het rechercheteam. Waarna hij Rein Klunder overhaalde ook naar Nijmegen te verhuizen. Gedrieën onderzoeken ze de dood van een man die onder gruwelijke omstandigheden aan zijn einde is gekomen.

In 'De dans ontspringen' ontmoet u Rolf samen met Jacobine Dijkman, zij is aangenomen als internetrechercheur en wordt aan het team toegevoegd. Ze werkt samen met Rein Klunder aan de oplossing van de verdwijning van een vrouw en een diefstal die overeenkomsten met elkaar lijken te hebben. Aansluitend volgt 'Cold case', waar in 2006 het eerste cold case team ontstaat. Jacobine maakt daar deel vanuit, gaat naar aanleiding van een bijzondere verklaring op zoek naar een moordenaar. In 'Inburgeren' krijgt het team van Rolf te maken met een man die na twaalf jaar vervroegd op vrije voeten komt en aan het werk gaat in Nijmegen. Veroordeeld voor de moord op een familielid, terwijl hij vol blijft houden dat hij haar niet heeft vermoord.

*

Met dank aan Cis Koetse dat ik haar werk, genaamd 'Embracing', als cover mag gebruiken.

Omslagillustratie copyright © CisKoetse.
www.ciskoetse.nl

Verkoop via Bol.com - libris.nl – en de boekhandel.
Tevens via: www.bravenewbook.nl/giovannipavoncella
Info: fb.com/giovannipavoncella
1^e uitgave - 2022

Niets van deze uitgave mag zonder bronvermelding worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Giovanni Pavoncella

publiceerde

'Job'

'Adem en Leef'

'Jenna'

'Betragt'

'Je hart uit'

'De dans ontspringen'

'Cold case'

'Inburgeren'

(Alle gebeurtenissen, namen en locaties in dit verhaal zijn gefingeerd, het verhaal is fictie gebaseerd op fantasie en onderwerpen zijn willekeurig verzonnen)

Vertalingen en uitleg over (plaats)namen en gebeurtenissen vind je vanaf bladzijde 316.

‘Blauwkous’

Roman

DEEL 1

Indra Doornbos kwam in oktober 1964 vanuit Suriname naar Nederland, nadat ze was geslaagd via het hoger beroepsonderwijs als docent Frans. Ze was toen drieëntwintig jaar, geboren in Moengo vlak aan de grens met Frans-Guyana. De oorzaak dat ze zich interesseerde voor de Franse taal. Door haar vader die zaken deed met handelaren uit dat land waardoor hij hun taal moest spreken, gebrekkig maar hij redde zich. Indra koos na haar studie voor Nederland, met als belangrijkste argument dat ze op vakantie wilde in Frankrijk. Waarna ze met hulp van een landgenoot een baan vond als lerares aan de HAVO in Rotterdam, een stad waar veel Surinamers wonen. Ze betrok een zolderverdieping die te huur stond aan de Middellandstraat. Ze richtte de ruimte naar haar smaak in en op maandag vier januari 1965 begon ze aan haar baan. Tijdens haar eerste les werd het hele uur besteed aan hun kennismaking. Door de jongens en meiden waaruit de klas bestond, deels van Surinaamse ouders. Van Afrikaanse tot Indische afkomst, maar ook van Java en een jongen met duidelijk Chinese trekken. Zij van Afrikanen, van slaven die aan het begin van de twintigste eeuw, op de vlucht voor hun eigenaren, terecht kwamen in Suriname waar ze zich verscholeden in het oostelijke oerwoud en daar een nieuw leven begonnen. Maar Indra wist niet van welk volk ze stamde of land, haar achternaam was van hun laatste eigenaar, Doornbos, die een plantage had op Curaçao. Uiteindelijk verhuisden ze vlak voor de tweede wereldoorlog naar de omgeving van Moengo. Haar vader ging daar aan het werk op een kwekerij van een Afrikaan die geen opvolging had. De voorwaarde was dat hij voor zijn oude dag zou zorgen als hij zijn land overnam. Een verhaal dat ze vertelde, waar haar leerlingen aandachtig en sommigen met open mond naar luisterden. In mei maakte ze een afspraak op het Franse consulaat in Rotterdam. Toen ze op donderdagavond de villa in Kralingen binnenstapte nam ze plaats in een wacht-ruimte waar al een man op zijn beurt zat te wachten.

Ze vroeg aan hem hoe laat hij een afspraak had. 'Excuser moi', zei hij. 'Je suis Francais.'

Ze herhaalde haar vraag in het Frans. Maakte kennis met Gaston Steynis, die zich verbaasde over haar kennis van de Franse taal. Het gevolg was dat ze een afspraak met elkaar maakten. Hij, negen jaar ouder dan Indra, werkte sinds een jaar bij de raffinaderij van 'Total' op de Botlek als financieel manager.

Zes weken na hun eerste ontmoeting reisden ze samen in zijn Citroën DS Break naar Frankrijk, richting Bordeaux waar zijn ouders woonden. Ze beleefden een heerlijke tijd tijdens de drie weken waarin ze rondstruinden in Poitou-Clarentes, de provincie waar Bordeaux in ligt.

Nog voor het nieuwe schooljaar begon trok ze bij Gaston in aan de Goudse Singel waar hij een ruime flat huurde, op loopafstand van het centrum van Rotterdam. Toen de herfstvakantie aanbrak sprak Gaston zijn laatste vrije dagen aan en ze reisden weer naar zijn vaderland.

Zes jaar lang waren de vakanties het doel waar ze naartoe werkten, vakanties waar geen dag van verloren ging. Als vrijdagmiddag de school sloot reden ze dezelfde avond nog weg.

Tot ze zwanger raakte in 1971 en op elf juni 1972 werd in het 'Dijkzicht' hun dochter geboren, Evony.

Vanaf de dag dat Evony in 1984 naar de brugklas ging van HAVO-VWO moedigde haar moeder haar aan om je te oriënteren op een vak dat je wilde leren. Een beroep waar je je in thuis zou kunnen voelen, goed en ruim in werd beloofd. De oorzaak was dat haar vader hen verliet in 1982 en terugkeerde naar Bordeaux. Daar kreeg hij een baan aangeboden, maar haar moeder wilde niet mee. Als vrienden gingen haar ouders uit elkaar. Met haar moeder verhuisde ze naar een kleine koopwoning in Rotterdam-Noord in de Bergpolder aan de Luzacstraat. Een wijk gevuld met tientallen culturen, immigranten uit verschillende werelddelen, waartussen zij zich, met haar melkchocolate huidskleur, thuis voelde. Het contact met haar vader verwaterde. Deels omdat hij zelf minder moeite deed. Maar vooral door het feit dat haar moeder na drie jaar, toen zij moest kiezen voor HAVO of dat ze verder ging met VWO, een vriend kreeg. Een Rotterdammer, een collega die net als haar moeder geen relatie had, waarna er een band ontstond. Zij was sindsdien met regelmaat alleen thuis als haar moeder naar Kevin ging en vanuit zijn huis de volgende ochtend samen naar hun werk vertrokken. In ieder geval vond hun relatie bij hem thuis plaats en dat vond ze wel zo'n goede oplossing. Maar het weekend besteedde haar moeder aan haar, consequent.

Op haar eenentwintigste slaagde ze met ruime cijfers op het HBO. Vierde haar diploma in de binnenstad van Rotterdam met haar studiegenoten, waarna ze begon aan de universiteit van Leiden en ook daar bestuurskunde ging studeren. Bewust koos ze voor deze stad. Om zelfstandig te worden, maar niet te ver van huis om, indien nodig, snel bij haar moeder te kunnen zijn. Tijdens haar studie, toen ze op een avond in de binnenstad met vrienden aan een bar zat, kwam er een man naast haar zitten. Een keurig uitzienende zakenman waar ze mee in gesprek raakte toen ze hem verteld had welke richting ze studeerde.

Hij stelde zich voor als Chiem Debbink. Na hun derde biertje vroeg hij of ze zin had om met hem de nacht door te brengen. Ze keek daar niet van op sinds ze op haar initiatief met een aantal studenten het bed had gedeeld. Daar werd ze tot nu toe niet altijd vrolijk van als het ging om de daad die een jongen aan het verrichten was. Zonder moeite te doen het haar ook naar de zin te maken. Dus de vraag van Chiem kwam wel als een verrassing, doch ze schrok daar niet van.

‘Ik wil je ook wel betalen, hoor’, zei hij serieus. ‘Maar dan zou ik het wel prettig vinden dat je blijft slapen en morgen met mij het ontbijt deelt.’

‘Waarom kom je met dit voorstel?’, vroeg ze.

‘Omdat je een bijzonder mooie vrouw bent, ‘not easy to get’. Dus betaal ik jou voor een ‘one night stand’, in de hoop dat je na onze eerste kennismaking zo nu en dan opnieuw met mij meegaat.’

‘En dan betaal je weer?’

‘Ja, daar heb ik geen moeite mee. Vooral als je blijft tot de volgende ochtend, dat meer een sfeer brengt van ons kent ons.’

‘Hoeveel betaal je mij dan?’, vroeg ze geïnteresseerd.

‘Als je de hele nacht blijft en tenminste twee keer met me vrijt, dan betaal ik jou honderdvijftig gulden cash.’

‘Plus ontbijt’, lachte ze naar hem.

‘Plus ontbijt’, lachte hij terug, met een ondeugende blik die ze leuk vond.

‘Maar, dan wel vooraf betalen’, zei ze. ‘Het lijkt me niet leuk dat ik morgenochtend met je afreken, dat verprutst de sfeer die we samen gecreëerd hebben.’

‘Mee eens. Ga je met me mee?’, vroeg hij, met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Durf je mij aan?’

‘Ja, met jou durf ik dit experiment wel’, antwoordde ze.

‘Oké, dan reken ik af, leg je mobieltje maar op de bar, dan schuif ik daar zo meteen het afgesproken bedrag onder.’

‘Waar woon je’, vroeg ze, toen hij zijn hand opstak naar de barman.

‘Aan de Lange Gracht, daar huur ik een verdieping.’

‘Jij alleen?’

‘Ja, tot ik ander werk gevonden heb. Ik zou het liefst terug willen naar het oosten, naar Losser boven Enschede, daar ben ik geboren. Mijn ouders wonen daar in het buitengebied en ik ben enig kind. Dus alleen al daarvoor zou ik terug willen, dat zij wat meer plezier aan mij beleven en ik aan hen. Kom dan gaan we’, en schuift drie opgevouwen briefjes van vijftig onder haar mobiel.

Dat was het begin van haar heimelijke carrière als een escort. Chiem had geen haast toen ze bij hem thuis kwam, in een appartement waar de rijkdom vanaf straalde. Hij kon daar niets aan doen, vertelde hij. Dat kwam door zijn moeder, zij van rijke huize en een vader die bekend stond als één van de zoons van een rijke ondernemer.

‘Geld trouwde met geld’, zei hij terloops. ‘En het resultaat daarvan zie je hier.’

Prettig verliep hun rendez-vous. Ze maakte gebruik van een warm bad terwijl hij onder de douche stond. Daardoor kregen ze de gelegenheid om elkaar te bekijken en vervolgens stapten ze in het tweepersoonsbed alsof ze elkaars partners waren. Chiem nam de tijd, verleidde haar en zorgde voor opwinding in haar lijf. Na een uur of twee wist ze hoe hij eruit zag, van boven tot onder en hij zoende haar waar hij maar wilde. Maar tongen wist ze te voorkomen, alsof ze dat te intiem vond.

Om half zeven ging de wekker. Na een douche en een goed ontbijt, dat hij had gemaakt, ging ze om kwart over acht richting de universiteit. Daar had ze om negen uur een afspraak met haar mentor. Ze omhelsden elkaar en hij kustte haar op haar voorhoofd.

‘Hier’, zei hij. ‘Mijn visitekaartje met mijn emailadres en mobiele nummer.’

‘Wil je me nog een keer?’, vroeg ze.

‘Ja, als jij dat ook leuk vindt, volgende week woensdagavond, dan slaap ik thuis.’

'Nog steeds dezelfde condities?'

'Wat mij betreft wel.'

'Ik stuur je mijn emailadres, laten we op die wijze communiceren met elkaar', antwoordde ze, glimlachend. 'Prima, dat zie ik wel zodra je hem stuurt. Tot volgende week wat mij betreft', en opende het slot van de voordeur met het touw dat op de trap tussen de leuning door naar beneden loopt.

Onderweg naar het universiteitsgebouw stond ze erbij stil dat ze nog niet wist hoe oud hij was, maar dat wist hij van haar ook niet. Ook niet waar ze woonde.

Commercieel als ze was maakte ze 's middags haar eigen visitekaartje, met alleen haar emailadres. Vervolgens stuurde ze een mail naar Chiem. Wat haar betreft was woensdagavond tegen een uur of acht oké, ontmoetingsplaats weer aan de bar.

In datzelfde jaar ging ze op zoek naar een adres waar ze haar afstudeeropdracht kon verwezenlijken. Haar mentor wees haar op verschillende plekken in het buitenland. Daar kon ze met kost en inwoning haar afstudeeropdracht voltooien, inclusief een maandelijks toelage. Het is dat haar moeder haar aanmoedigde anders had ze dit nooit gedaan. Door haar argumenten ontdekte ze het avontuurlijke toen ze op zoek ging naar informatie. Over de omgeving van een buitenlandse onderneming, de mogelijkheden die ze voorzag en besloot om ervoor te gaan.

Zes maanden naar Amerika werd het, in Philadelphia in de staat Pennsylvania. Bij het hoofdkantoor van een uitzendbureau dat in die regio leidend was. Zondagmorgen zeven februari 1996 vertrok ze van Schiphol, uitgekust door haar moeder. Met tranen in haar ogen nam ze afscheid van haar. Haar dochter, van wie ze het meeste hield, zwaaiend tot ze achter de paspoortcontrole verdween.

In een ondergesneeuwde stad meldde ze zich 's middags tegen vieren bij het adres waar ze een studentenkamer voor haar hadden geregeld. Een sfeervolle grote ruimte, met zicht op het 'Fairmount Parc'. Voorzien van alle gemakken die haar aankomst in Amerika een gevoel van gastvrijheid gaven. 's Avonds, op het afgesproken tijdstip, belde Thure Olsson aan, met wie ze haar eerste avond uit in Philadelphia beleefde. Met een man die niet uitgepraat raakte over zijn Zweedse roots, voorouders die zich in de zeventiende eeuw in Pennsylvania vestigden. Hij werd haar stagebegeleider met wie ze de eerste avond haar afkomst niet deelde. Dat vond ze nog te vroeg. Maar vooral omdat ze aannam dat ze voor de komende maanden aantrekkelijker mannen aan de haak zou slaan, om aan haar trekken te komen. Waar ze niet armer van werd.

Vier augustus, op een vrijdagavond, vloog ze om halfvier terug naar Amsterdam Schiphol. Om kwart voor zes landde ze zaterdagmorgen en nog geen half uur later liep ze opgelucht in de armen van haar moeder.

De negentig briefjes van vijftig dollar die opgerold in een flacon zaten, met daarop een grote draaidop, was zonder herkenning door de controle heen gekomen. Zowel in Philadelphia als op Schiphol. Of dat kwam door de shampoo waarmee ze de flacon opvulde, dat wist ze niet. Terug op haar studentenkamer spoelde ze de flacon uit tot er geen schuim meer uit kwam. Ze deed de dop erop en zette het op de plank in haar klerenkast, achterin een hoek.

'Mijn appeltje voor de dorst', zei ze hardop.

In de loop van de week zag ze op haar email een bericht van Chiem, met het verzoek om hem te bellen. Hij was nieuwsgierig hoe het met haar ging, of ze er wijzer van was geworden. Vervolgens vroeg hij of ze zin had om

mee te gaan varen op de motorboot van zijn vader die hij een dag of negen meekreeg.

Vrijdagavond stapte ze aan boord nadat ze het eens werden over de prijs die hij betaalde. Samen beleefden ze een heerlijke week met mooi weer in en rond het IJsselmeer.

Ze maakte van haar escortwerk geen dagelijks gebeuren. Desondanks had ze een paar pruiken gekocht om haar uiterlijk te kunnen veranderen van donkerbruin naar blond haar, een korte en een wat langere pruik. Om herkenning na een date te voorkomen. Doch, hoofdzakelijk concentreerde ze zich op haar studie. Ze moest nog een maand of acht om die af te ronden. Ze begon zich af te vragen wat voor werk ze zou willen doen, want haar escortwerk zag ze als een bijverdienste. De enige wijze waarop je haar daarvoor kon bereiken was via haar website. Daar trof je alleen haar email aan met een vragenlijst. Een website die je vond door de bekende zoekwoorden. Na een poosje bladeren vond je haar site met weinig tekst, maar wel voldoende om je nieuwsgierig te maken. Ook voor een vrouw, mits zij aan haar eisen voldeed, gestudeerd was en een goede baan had. Na ontvangst van een email kon ze zelf beslissen of ze contact met een klant opnam. Als ze iemand ontmoette waar ze woorden mee kreeg, of omdat ze hem of haar tegen vond vallen nam ze tijdens de afspraak afscheid. Ze paste indien nodig de naam van haar website aan en soms ook die van haar emailadres. Een klusje van nog geen uur. Daar werd ze handig in na haar afspraak ergens in april 1995 met een Noor in Rotterdam. Hij betaalde vierhonderd voor een nacht in een hotel en, zoals afgesproken, vooraf in het restaurant waar ze hem ontmoette. Tijdens het eten maakte ze kennis met hem en besloot om bij de eerste beste gelegenheid er vandoor te gaan. Dat ze deed toen hij naar het toilet ging op de

hotelkamer. En ze schaamde zich totaal niet dat ze het geld behield. 'Easy come easy go', bedacht ze zich toen. Ze ging wel meteen naar haar moeder, achter de pc en wijzigde haar adressen.

Al voordat ze afstudeerde in Leiden kreeg ze een email van een Amerikaanse participatiemaatschappij in Houston, in de staat Texas. Met een uitleg hoe ze haar hadden gevonden, dat door Thure Olsson kwam. Althans zijn vader die mede-aandeelhouder in 'Broad Investors Inc.' bleek te zijn. Vervolgens een gedetailleerde omschrijving van een baan als 'controller' voor een vijftal firma's in een aantal landen binnen Europa. Daarin participeerden ze of waren volledig eigenaar.

Als ze geïnteresseerd was kwam er een leidinggevende van het bedrijf naar Nederland om dit met haar te bespreken. Gezien haar kennis van het Frans en Engels had dit mede geleid tot deze vraag. Waarna er ondertekend werd met Brian Anderson, CEO.

'Waarschijnlijk ook een Zweed', dacht ze. En was blij verrast dat haar stagetijd voor het HBO in Philadelphia tot dit resultaat leidde. Ze belde meteen met Chiem dat die avond resulteerde in een afspraak.

Maandagmorgen vijf augustus 1998 vloog ze naar Houston. Vier weken daarvoor had ze Gustaw Olsson ontmoet als vertegenwoordiger van 'Broad Investors'.

Hij kwam naar haar toe in Amsterdam om kennis met haar te maken. Ze verbleef op kosten van haar toekomstige werkgever in het Lancaster Hotel aan de Texas Avenue, in het centrum van de stad. Buiten dat haar vliegticket door hen werd betaald. De oorzaak was dat ze beiden, tijdens het gesprek in Amsterdam, tot de conclusie kwamen dat de nieuw gecreëerde baan haar paste als een jas. Mede door haar studiekeuzes die ze maakte met betrekking tot de wijze waarop je een bedrijf in beeld bleef houden. Aangaande de doelstellingen, personeel, productie, management en de financiële aspecten die daarmee te maken hebben. Maar ook de uitstekende indruk die ze in Philadelphia had achtergelaten. Kortom controle.

Woensdagavond vloog ze weer terug met twee company laptops, een 'router' plus een getekend contract in haar koffer. Ze begon begin oktober op één van de adressen als 'controller' van de firma's waar 'Broad Investors' in deelnam. Bedrijven in Malmö Zweden, Dijon in Frankrijk, Kleve in Duitsland, Ferrara in Italië en Vilnius in Litouwen.

De maand september gebruikte ze om zich in te werken in de server van 'Broad Investors' om relevante data voor haar entree te vergaren. De afspraak was dat ze afhankelijk van de complexiteit van haar onderzoek zolang als noodzakelijk op een locatie bleef. Ze verkaste naar het volgende adres zonder dat ze daar een afspraak voor maakte. En op elk adres trof ze haar eigen kantoor aan ingericht met een werkplek.

Vijf bedrijven in de it-sector, software- en hardwarematig, afgestemd op elkaar.

's Morgens vroeg op Schiphol wachtte Chiem haar op. Hij reed naar Leiden, naar zijn appartement waar ze doodmoe van de afgelopen dagen in bed dook en hij naar zijn werk ging.

De volgende ochtend belde ze haar moeder dat ze eraan kwam. Voordat de dag voorbij was had ze met haar een afspraak dat ze voorlopig haar adres, aan de Luzacstraat in Rotterdam, als werkadres opgaf aan Houston. Tot ze een plek vond waar ze zelfstandig wilde wonen. Haar moeder die haar in alles ondersteunde, liet blijken hoe trots ze op haar was. Samen gingen ze naar de woonboulevard om een bureau en een opbergkast te kopen. Spullen die de week daarop geleverd werden.

Dertig september, op een maandag, begon ze bij C.I.S. in Dijon. Nadat ze van Houston een aantal vragen beantwoord kreeg, die haar tot dit besluit bracht. Brian Anderson was het met haar eens dat dit een goede start was. Hij waarschuwde haar voor Jules Caron, de oprichter van het bedrijf dat ze twee jaar geleden hadden overgenomen. Een extraverte buitengewoon bekwame man in zijn vak. Na de overname veranderde hij vanwege het feit dat hij zich geen zorgen meer hoefde te maken over zijn toekomst. In de ogen van Brian de belangrijkste reden dat zij aan C.I.S aandacht diende te schenken. Gezien de twijfels die ze hadden over de inzet van Jules. Houston nam aan dat er vanaf dertig september geen misverstanden meer ontstonden. In hun ogen leek Jules die te misbruiken vanwege zijn gebrekkige Engels. Door de kennis van het Frans bij Evony zou dat opgelost moeten zijn. Geen smoesjes meer dat ze elkaar hadden misverstaan.

Zondagmorgen vroeg pakte ze in Rotterdam de 'Thalys' die sinds juni reed naar Parijs. Haar moeder zwaaide haar uit wetende dat ze waarschijnlijk pas over een week of twee weer op de stoep zou staan. In Parijs stapte ze over naar Dijon waar ze in de loop van de middag aankwam. Checkte in in het 'City Loft Hotel' aan de Rue des Grodons. De rest van de dag banjerde ze door het centrum van de stad, ging op een terras zitten voor een

glas wijn waar ze aan de praat raakte met een dame. Tegen zeven uur 's avonds stapte ze binnen in een eenvoudig restaurant, 'Le Jacquemart', aanbevolen door de dame met wie ze sprak. Omdat je daar goed kon eten voor een redelijke prijs. Ook daar raakte ze in gesprek. Goed voor haar, dat ze de volgende dag hard nodig bleek te hebben gezien het rappe Frans waar Jules mee sprak, om haar te testen.

De kennismaking was gemaakt vriendelijk.

Hij begeleidde haar naar haar kantoor, vertelde dat hij om tien uur tijd voor haar had. Tijdens de lunch zou ze voorgesteld worden aan de medewerkers, viereenvijftig in totaal.

Ze installeerde haar laptop die ze niet aansloot op het netwerk van C.I.S. om een vorm van inbraak in haar computer te voorkomen. Om vijf voor tien belde ze Jules intern, zei dat ze tijd voor hem had. Op haar kantoor en de toon was gezet. Vervolgens maakte ze afspraken met een aantal relevante medewerkers die ze onder vier ogen wilde spreken. Om kennis te maken en ze aan het werk te zetten, gezien de vragen die bij haar open stonden.

De overige medewerkers schudde ze door de week heen de hand en maakte kennis met hen. Met Jules had ze zo nu en dan een kort gesprek op haar kantoor en een afrondende vergadering met een geselecteerd gezelschap zodra ze vertrok. Twee weken na haar aankomst met een voorlopige lijst van aanpak over financiële zaken en de wijze waarop contracten tot stand kwamen. Te bespreken zodra ze haar neus weer liet zien, in dit geval op korte termijn. Vrijdag elf september nam ze tegen vijven afscheid van de medewerkers waar ze intussen regelmatig mee werkte. Ook van Jules die vroeg hoe laat haar trein ging, waarna ze zei dat ze bleef tot zondagmorgen om te stadten. Op zijn vraag of ze morgenavond met hem ging eten antwoordde ze gemaakt vriendelijk, 'Jules, dat is niet aan mij besteed', en trok, met een groet, zijn kamerdeur achter haar dicht.

Zondagmiddag nam ze de tram naar de Schieweg. Liep het laatste stukje naar huis en belde aan. Maandag werkte ze via de 'router' op haar tweede laptop en maakte een verslag voor Houston. Dinsdag oriënteerde ze zich op het volgende bedrijf, TTA in Vilnius waar ze werd ontvangen door Aras Algirdas. Hij is de eigenaar van het bedrijf waarin 'Broad Investors' vorig jaar een minderheidsbelang had verworven van negenenveertig procent.

In 2004 kwam het als geroepen toen Brian Anderson vond dat hun bedrijven in Europa inzichtelijk waren. Hier en daar veranderd met betrekking tot personeel, gegroeid in omzet en financieel gezond. Behalve bij H.C.I. in Kleve waar Reinard Vögel, de oorspronkelijke eigenaar, contractueel was vertrokken nadat hij zijn drie jaar had uitgediend. Bij hun grootste onderneming waar hardware werd geproduceerd. Ze werd uitgenodigd om naar Houston te komen. Om haar recente ervaringen uit te wisselen en te praten over een mogelijkheid dat zij de komende jaren het grootste deel van haar tijd als CEO aan H.C.I. besteedde. De overige bedrijven bezocht ze vervolgens eenmaal in het kwartaal. Voor een week, om de kwartaalcijfers en overige zaken te beoordelen. En dat kwam precies op tijd na zes jaar heen en weer gereis en veel stress. Nog steeds met haar moeders adres als thuisbasis en verder altijd in een hotel. Vier weken per kwartaal naar de verschillende landen waar ze voor haar gevoel sinds jaar en dag kwam. Dat was een verbetering zonder dat ze het contact met die bedrijven verloor. Gezien de prettige relaties die ze daar had opgebouwd, zakelijke wel te verstaan.

Toen ze aan het einde van de week in een KLM-toestel stapte waren ze het eens geworden. De schriftelijke overeenkomst kwam binnenkort en per eenendertig mei, op een maandag, zou ze beginnen. Brian kwam naar Kleve om haar als de nieuwe algemeen directeur voor te stellen. Zaterdagmorgen, de tweeëntwintigste vlak voor zeven uur, landde ze op Schiphol. Ze nam de trein naar CS en stopte haar koffer in een kluis. Daarna pakte ze in de stationsrestauratie een krant, bestelde een ontbijt en dacht aan Chiem. Teruggekeerd naar het oosten van het land om de zaken van zijn vader te behartigen en intussen verloofd. Ze was van plan om naar de Bijenkorf te gaan voor wat nieuwe kleding, lingerie en toiletspulletjes. Tot het middaguur slenterde ze rond in het centrum. Ze stopte voor een winkelraam van een

makelaar waar foto's hingen van huizen en appartementen, ook buiten Amsterdam. Op de terugvlucht had ze al bedacht dat ze een onderkomen nodig had in Nijmegen of Arnhem, liefst een groot appartement. Gebruik makend van het moment stapte ze naar binnen, zette de twee plastic tassen met spullen op een stoel.

Riep, 'hallo!'

'Ik kom eraan!', hoorde ze een stem roepen, van een man die de trap af kwam en zijn hand naar haar uitstak.

'Toine Boomsma', zei hij.

'Evony Steynis', antwoordde ze, en was blij verrast met zijn verschijning.

Twee uur later zat ze in de trein richting Rotterdam. Ze maakte kennis met Toine die de komende tijd de markt in Arnhem en Nijmegen in de gaten hield. Met een aantal punten van aandacht als het om haar wensen ging, zoals geen tuin omdat ze daar geen tijd voor had. Een sympathieke man zonder maniertjes, bezig met z'n vak waar hij verstand van had en beschikte over een goed netwerk.

Voorlopig verbleef ze in 'Hotel Wasserburg Rindern'. Net buiten het centrum van Kleve tot ze een eigen onderkomen had gevonden, dat ze zocht in Nederland. Liefst Nijmegen op twintig kilometer van haar werk. De start bij H.C.I. verliep moeiteloos. In haar directe omgeving waren haar medewerkers blij dat ze de leiding van het bedrijf op zich nam en ze voelde zich gewenst. De vergaderingen die ze daarna meemaakte waren een openbaring. Niemand voelde zich meer geremd sinds Reinard Vögel vertrok, een dominante opportunist die geen tegenspraak duldde. Een goed begin voor haar gevoel, goed voor hun bedrijf.

In de loop van de week werd ze gebeld op haar mobiel.

'Ben jij het?', riep Toine.
'Ja, hallo', antwoordde ze. 'Hoe gaat het met je?'
'Goed. Ik dacht vandaag aan jou', zei hij.
'Alleen vandaag?'.
'Nou, als ik eerlijk ben. Eigenlijk elke dag sinds ik je ontmoette.'
'Wil je mij ontmoeten of heb je iets gevonden voor mij om in te wonen?', vroeg ze, vriendelijk.
'Het laatste', zei hij. 'In Arnhem in het Sonsbeekkwartier met een prachtige omgeving. Ik heb mijn collega daar om een optie gevraagd, tot jij het gezien hebt. Maar je moet snel handelen omdat het gewild is. Dus wat mij betreft zie ik jou vanavond, ik heb de sleutel.'
'Hoe laat?', vroeg ze.
'Zeg jij het maar'.
'Ik kom met de trein, dan moet je mij daar oppikken. Ik stuur je wel een app zodra ik weet hoe laat het wordt. Rond half zeven denk ik'.
'Je hebt geen auto?', vraagt hij.
'Jawel, ik pak een bedrijfsauto, die parkeer ik bij het station van Nijmegen. Ik rijd niet zo vaak dus knoop ik allerlei vervoermiddelen aan elkaar om ergens te komen. Want ik rijd liever niet in het centrum van grote steden.'
'Gesnapt, ik zie je vanavond', antwoordt hij. 'Trouwens moet jij daarna nog eten?'
'Ja, liefst eenvoudig in een eettentje'
'Samen?', vraagt hij.
'Ja, prima. Tot straks', roept ze, en sluit af.
Ze heeft eigenlijk geen belangstelling voor Arnhem, maar omdat Toine moeite doet beantwoordt ze zijn verzoek om daar naartoe te komen. Al was het maar dat ze hem weer ontmoet.

Toen ze station Arnhem uitliep zag ze hem al staan. Zwaaiend naast zijn BMW op een plek waar je niet mag parkeren. Hij stapte in zijn auto, startte en reed haar tegemoet. Ze stapte in, wierp hem een glimlach toe. Zei, 'hallo Toine'.

Drie kwartier later stopten ze bij de 'McDonald's' naast het CS nadat zij had gezegd dat ze daar echt een keer trek in had. Toine nam vervolgens de honneurs waar en nam haar bestelling op, plus de zijne die na een minuut of tien op hun tafel bezorgd werd.

'Dat was hem niet Toine', zei ze. 'Ik zie mij daar niet wonen. Te smal en te hokkerig. Ondanks dat ik de locatie prachtig vind. Maar blijf zoeken alsjeblieft, bij voorkeur in Nijmegen.'

Het werd een kennismakingsavond. Hij vertelde over grootse plannen. Zijn samenwerking met vier buitenlandse collega's. Met als doelstelling bijzondere panden, appartementen of een landgoed te verkopen aan een buitenlander, die zijn centen in onroerend goed stak als belegging. Daardoor bestond de kans dat hij met een klant op reis ging naar Italië, Frankrijk en Zweden. Maar ook naar Duitsland als een Nederlander in één van die landen zocht naar een tweede huis. Omgekeerd ondersteunde hij zijn partners in die landen als een landgenoot in Nederland op zoek ging.

De Holding was intussen opgericht in Amsterdam en ze hadden hun samenwerking daar gevierd.

'En privé?', vroeg ze. 'Verliefd, verloofd, getrouwd?'

Hij moest erom lachen. Antwoorde, 'Nee, geen van drieën. Ik ben een verstokte vrijgezel. Soms komt er van vroeger een vriendin op mijn pad of binnen onze vriendengroep die we in Amsterdam hebben. Dat veroorzaakt zo nu en dan gevoelens voor elkaar, die we dan delen als je snapt wat ik bedoel.'

Ze knikt. Vraagt, 'hoe oud ben jij?'

'Binnenkort word ik negenentwintig. En jij?'

'Elf juni word ik tweeëndertig.'

'Waar ga je dat vieren?', vroeg hij.

'Thuis bij mijn moeder in Rotterdam. Tot nu toe doe ik dat elk jaar.'

Ze vertelde wat ze kwijt wilde aan hem, haar roots, familie en de carrière die ze sinds 1998 heeft doorlopen.

‘Zoals je het vertelt ben je niet bepaald op zoek naar een gezinsleven?’, zei hij. ‘En ik hoor ook niets over een partner, een latrelatie of een goede vriend die een rol in je leven speelt.’

‘Die had ik wel, wat ouder dan ik. Maar hij vertrok naar zijn geboortegrond en nam de zaken van zijn vader over. Intussen heeft hij een vrouw, dus van hem hoor ik niet meer.’

‘Kom’, zei hij, terwijl hij opstond. ‘Dan breng ik je even naar Nijmegen.’

‘Dat hoeft niet hoor’, antwoordde ze, verrast. ‘Ik heb een retourkaartje.’

Hij maakte een uitnodigend gebaar. Zei, ‘een dame zo laat alleen in een trein, die verantwoordelijkheid wil ik niet. Trouwens, zover is het niet voor mij.’

Een half uur later zette hij haar af naast een Mercedes. De company car van de vorige CEO die zij te groot vond voor haar taak. Hij sloeg een arm om haar heen toen hij afscheid van haar nam, kuste haar op haar wang.

‘Als je in het vervolg vroeg of laat aankomt op Schiphol, kom dan naar mij toe’, zei hij. ‘Ik heb een kleine logeerkamer, daar mag je wat mij betreft gebruik van maken. Vooral makkelijk als je ’s morgens vroeg vliegt en nog praktischer dan Leiden.’

‘Zorg eerst maar dat ik een appartement te pakken krijg in Nijmegen’, antwoordde ze. ‘En mocht dit, om wat voor reden dan ook, langer duren, dan kom ik een keer bij je langs’, en kuste hem terug.

‘Rijd voorzichtig’, zei ze nog, zwaaide naar hem en stapte in de Mercedes.

Dat was het begin van hun relatie, die je beter een intieme vriendschap kon noemen. Afhankelijk van hun bezigheden, de weinige vrije dagen, zo nu en dan een bestemming waar ze beiden gelijktijdig in de buurt waren, grepen ze de gelegenheid aan om bij elkaar te zijn. Haar eerste vriend waar ze het bed mee deelde zonder voorafgaande voorwaarden. Ze troffen elkaar in

Zweden waar ze samen met Toine Sigurd Ingberg ontmoette, een bijzonder prettige man. De week daarop Fedor Schillinger in Amsterdam toen hij daar was vanwege zaken met Toine. Een man waar ze na een eerste kennismaking geen belangstelling voor had. Net zoals Gilbert Martin toen ze hem ontmoette in Le Havre. Een saaie introverte man, nadat ze met Toine een weekend in Parijs hadden doorgebracht. Op de terugweg verbleven ze een nacht in zijn woonplaats, vanwege onderlinge zaken. Mattia Onesti had wat dat betreft meer eigenschappen die ze wist te waarderen. Een relatie van Toine die ze door de jaren heen wat beter leerde kennen als ze in Italië aan het werk was. Dat kwam door zijn vrouw, Pina. Door de tijd heen één van haar vriendinnen waar ze zo nu en dan intiem mee was als ze samen op stap gingen. Toine wist daar niet van, ook niet dat ze Renzo ontmoette, de broer van Mattia waar Pina een bloedhekel aan had.

Tot Tao Zhang op vrijdag zestien mei 2008 met haar belde toen hij op Schiphol stond. Waarna hij met een chinees accent in het Engels vroeg, 'spreek ik met Evony Steynis?'

'Jazeker', antwoordde ze. 'Met wie heb ik het genoegen?' Ze maakte kennis met hem, vernam dat hij haar adres van een kennis had gekregen die hem bezwoer om dat niet aan haar door te vertellen. Hij verbleef in Amsterdam en vroeg haar of ze zijn tafeldame wilde zijn. Hem Amsterdam wilde laten zien. Met het verzoek om er chique uit te zien zodat hij met haar kon pronken. De volgende dag, omdat hij dan tijd had. Of ze om tien uur bij de receptie in zijn hotel kon zijn, dan namen ze 's avonds om tien uur, na het diner, weer afscheid van elkaar. Daar wilde hij zeshonderd euro voor betalen.

Ze ging akkoord, nam het risico dat ze in het Hilton in de armen van een korte gedrongen, doch rijke Chinees liep. Er geen seks aan te pas kwam en ze vond de betaling ruim. Tao, elf jaar ouder dan zij, werd een

intieme klant aan wie ze aan gehecht raakte. Een knappe man die na elke ontmoeting een bedrag overmaakte op haar Zwitserse rekening, zonder dat dit ooit ter sprake kwam. Net zoals ze hem verzweg voor Toine.

Tot ze vernam dat hij een cliënt had in Hong Kong die op zoek was naar een huis in Frankrijk of Italië. Toen gaf ze hem het adres door van Gilbert Martin in Le Havre en dat van Mattia Onesti in Genua.

‘Maar beloof me Tao’, zei ze. ‘Houd mijn naam daarbuiten, zorg dat ik jouw ‘jardin secret’ blijf.’

Ze legde hem uit wat dit inhield, waarna hij beloofde dat ze op hem kon rekenen. Ze was zijn geheim.

In augustus 2000 bezocht Mattia Onesti zijn moeder in Sante Margherita Ligure. Met haar belandde hij op het met kiezelstenen bezaaide strand. Daar ontmoette hij Pina Giordano. Hij vierentwintig en zij twintig jaar oud. Ze zaten vlak naast elkaar op het smalle strand en zij stelde zich netjes voor.

'Una bella donna per te', fluisterde zijn moeder in z'n oor. En dat bleek ook zo te zijn toen ze eind oktober bij hem introk in zijn flat in Genua. Vanaf die dag wees ze hem omzichtig op de risico's die hij nam door samen te werken met zijn broer Renzo. Vooral omdat Renzo geld had gestoken in de winkel van Mattia in 'Caruggi di Genova', een winkelcentrum in Genua. Een te dure locatie voor Mattia om daar zijn makelaarskantoor te beginnen, veroorzaakt door zijn broer die het hoog in zijn bol had. Door de opstartproblemen die Mattia ondervond betaalde Renzo in de eerste twee jaar met regelmaat een openstaande rekening, waardoor de schuld opliep. Waar Renzo gemakzuchtig van zei dat dit niet uit maakte omdat het in de familie bleef.

Pina liet niet blijken wat een hekel ze aan hem had.

Ze begreep best wel dat Mattia aan zijn broer gehecht was sinds hun vader overleed. Door de schipbreuk van de boot, waar hij als bemanning op werkte. Hij werd niet teruggevonden waardoor er bij de broers en hun mama altijd een zweem hing dat hij ooit nog een keer terug zou kunnen keren. Omdat de vissersboot niet werd gelokaliseerd. Het enige wat ze wisten was dat ze ergens ten zuid-westen van Portofino zouden zijn vergaan, in een zware storm die onverwacht opstak. Daarna, op veertienjarige leeftijd, voelde Renzo zich de oudste man binnen het gezin. Hij nam op zijn manier de verantwoordelijkheid op zich en verlangde van Mattia dat hij naar hem luisterde. Hij ging niet meer naar school, stond 's morgens laat op en kwam 's nachts vaak na middernacht thuis. Zijn moeder keek op naar Renzo en vroeg zich niet af hoe hij aan het geld kwam.

Ze vond het geweldig dat haar zoons zo goed met elkaar op konden schieten. Renzo de doener, de gewiekste zakkenroller die alleen van toeristen stal. Gebruik maakte van het taalprobleem omdat de meesten geen Italiaans spraken en de Carabinieri geen Engels. Renzo die met een stapeltje bankbiljetten in zijn kontzak liep. Tegen een woekerkoers lires wisselde met toeristen, voor Duitse marken, dollars en Engelse ponden. Uiteindelijk werd hij een heler, die gestolen goederen doorverkocht aan een buitenlandse partij. De goederen overspoot en eventuele markeringen weg veilde. Soms werd het object gesloopt om alleen de waardevolle onderdelen door te verkopen. Papieren werden vervalst als het om auto's ging of een motor. Werkzaamheden die hij in zijn netwerk van handlangers onderbracht en er zelf het meeste aan verdiende. Intussen verdacht, vrijgezel omdat hij steeds weer een andere vrouw tegenkwam die hij wilde bezitten. Maar eenzaam in zijn strijd om uit de handen van justitie te blijven.

Mattia was een leergierige scholier, tot hij zijn diploma haalde en in de makelaardij wilde. Een goed uitziende jongeman die werk maakte van de woningen die hij in de verkoop kreeg. Door de eerste jaren heen bekender werd, commercieel als hij was. Hij verscheen met regelmaat in de lokale krant als hij weer een bijzonder object in de verkoop kreeg. Met een schuld aan zijn broer die niet meer toenam, maar door de rente die hij toepaste, wel.

Pina bleef aardig tegen Renzo doen. Waarschuwde hem vriendelijk dat hij van haar af moest blijven als hij met duidelijke bijbedoelingen te dicht in haar buurt kwam. Want je wilde toch geen ruzie met je enige broer die vervolgens alle vertrouwen in zijn oudere broer verloor. Renzo luisterde naar haar, knipoogde alsof ze een vertrouwensband met elkaar hadden. 'Ga nu maar naar huis', zei ze. 'Mattia komt zo en ik wil niet dat hij zich afvraagt waarom je hier bent.'